Povídky, pohádky a další

30. Segedínský guláš- krimi

Další z receptů přetvořených na něco jiného:

Byl by to den jako každý jiný, kdyby nedošlo k tomu příšernému zločinu.

Z lednice kolem deváté dopoledne beze stopy zmizelo asi kilo vepřového masa. Pravda, byly to různé odřezky, kousek plece a libový bůček, ale i tak to bylo záhadné a děsivé. I když nešlo o prvotřídní maso, nikomu ta nenadálá událost nedala spát. Všichni obyvatelé chladničky měli to maso rádi. Nezkazilo žádnou legraci a hrozně rádo si zpívalo. Obyvatelé ledničky si s ním často povídali a milovali jeho hlas.

Vyšetřovací tým, sestavený z balíčku kysaného zelí, dvou větších cibulí a jednoho velkého kelímku smetany ke šlehání, dostal za úkol toto tajemství objasnit.

Vydali se tedy na místo, kde obyvatelé kousky vepře viděli naposledy. Šli na prostřední poličku lednice.

Kysané zelí nejprve vyslechlo kostku sádla, která bydlela hned vedle masa.

Sádlo prohlásilo: „V inkriminovanou dobu se na několik vteřin otevřely dveře společného obydlí, jakýsi záhadný tvor uchvátil maso a odnesl ho někam do neznáma.“

Náhle si zelí všimlo, že i ze sádla ubylo.

„Co se ti to stalo?“ zeptalo se zelí sádla.

„To samo nevím… Trochu to zabolelo, asi jako když se řízneš do prstu,

a teď koukám; kousek mě chybí,“ odpovědělo nešťastně sádlo.

Zelí se chtělo ještě na něco zeptat obou cibulí, ale zjistilo, že vlastně zůstalo samo.

Cibule se smetanou se vypařily, jako by tu nikdy nebyly.

Záhada se rozrůstala.

Ztráceli se nejen obyvatelé lednice, ale i členové vyšetřovacího týmu. To bylo ještě hroznější. A aby toho nebylo málo, prosakovaly zprávy, že ubývá i některých koření na poličce.

Nejvíce prý se ztrácí paprika a kmín.

Zelí se tam vypravilo, aby tomu přišlo na kloub.

Sůl řekla zelí: „Já jenom krátce zahlídla podivný dlouhý chapadla jakýhosi neznámýho tvora.“

Zelí zařadilo tuto podrobnost do celkového obrazu o zločinu. Když zjistilo, že těch chapadel bylo pět, pohltila ho ještě větší zvědavost spojenou s hrůzou. Kdo by to jen mohl být?

Jak se zelí vracelo k lednici, zahlédlo něco nad nad pomyšlení strašlivého. Na tom zmizelém kousku sádla se smažily ony dvě cibule, které mu pomáhaly s vyšetřováním. Nějaký zloduch je pečlivě vysvlékl a sadisticky rozkrájel na drobné kostičky. Sádlo jen prskalo a kostičky se začínaly barvy do hněda. Pohled přímo hrůzostrašný.

V míse opodál leželo stejně rozřezané vepřové maso. Nejpřišernější podívaná, jakou kdy zelí vidělo.

Zelí podle několika jasných znaků usoudilo, že se jedná o jasnou

vraždu. Protože i maso neslo stejné stopy pachatelova pracovního postupu, okamžitě si domyslelo, že jde o sériového vraha.

Najednou se odněkud shůry zjevilo pět dlouhých chapadel. Přesně to popisovali všichni členové lednice i příslušníci poličky, že viděli, než je někdo unesl. Ta chapadla popadla papriku a odsypala značnou část na smažící se cibuli.

Zelí nebylo schopné jediného pohybu. Jen vyděšeně zíralo, jak ta prapodivná chobotnice vzala sklenici vody- nebo to snad byl vývar?- a trochu tekutiny nalila k cibuli s paprikou. To však nebylo všechno. Onen zcela bezcitný vrah, ten zloduch celou tu směsici ještě zamíchal a nechal pod pokličkou, aby nikdo neviděl, čeho se dopustil. Všechno se to důkladně dusilo.

Zelí se raději schovalo zpátky do lednice k poslednímu členu svého vyšetřovacího týmu, který se sem vrátil, ke smetaně.

„Už asi tuším, kdo tady tak systematicky vyvražďuje jednotlivé obyvatele kuchyně," řeklo zelí smetaně.

„A kdo to tedy je?" zeptala se smetana, která sepisovala závěrečnou zprávu.

„Já zcela jistě vím, že je to kuchař," řeklo zelí.

„Kuchař?"

„Ano, kuchař, náš největší nepřítel… Už dlouho ho sleduju… Ten mizera beze studu likviduje všechny moje známé… A nejhorší na tom je, že tomu říká vaření… K tomu všechny ty svoje zvrácené výtvory konzumuje. Prý ho za jeho řádění oslavují a platí mu za to… Dokážeš si to představit?" vyprávělo zelí.

„Mám příšerný strach, když se v naší kuchyni vyskytl tak hroznej zločinec!“ vyděsila se smetana, málem se až zdrcla.

„Taky se trochu bojím… Žádný vyšetřovatel kuchaře ještě nechytil a nevsadil do vězení,“ odpovědělo zelí.

„Vy byste mohl být první, kdo se kuchaři postaví,“ zalichotila smetana zelí.

Než zelí stihlo odpovědět, do lednice vnikla ona chapadla.

Zelí jen vykřiklo: „POMOC!“

Teď ho držel kuchař. Zelí tušilo, že toto je neodvratný konec. Jasně vnímalo každý detail tváře toho šílence. Zlověstné oči, sarkastický úsměv a bílou čepici. Zahlédlo v hrnci maso s paprikou, cibulí, kmínem tekutinou a dokonce i s drceným česnekem.

„Chudák česnek, toho jsem mělo taky rádo,“ pomyslelo si zelí.

V tom se všechno zatmělo. Poslední, co si kysané zelí z tohoto světa skutečně pamatovalo, byl proud vody, co ho umýval, jelikož bylo příliš kyselé. Následovala ostrá, příšerná bolest při krájení.

Potom už nebylo nic.

Smetana ke šlehání se krčila v koutku lednice. Doufala, že si jí kuchař nevšimne, když unášel zelí. Její naděje však byly zmařené.

Dveře se znovu otevřely. Kuchař chvíli tápal a chytil svou poslední oběť. Smetana viděla, že maso i kysané zelí už jsou měkké.

„Ten hrozný kuchař! Takhle ohavně pozabíjet tolik kamarádů!“ víc si smetana ani nestihla pomyslet. Naposledy pocítila, že ta kuchařova

chapadla odtrhla její víčko a pak nevěděla už o ničem.

Kuchař byl spokojený. Dnes se mu segedínský guláš obzvlášť povedl. Ještě ho naservírovat s knedlíkem a po jeho příšerném zločinu za chvíli nebude ani památky.